

**ORDEN
RETTFERD
FRED**

**Februar 1979
Nr. 2 - 28. årgang
Løssalg kr. 3,—**

NEI TIL BISKOPERS TILBEDELSE AV VOLD

En av de alvorligste ting i vår tid er det forhold at flere og flere tyr til obstruksjon og vold som et middel til å fremme hva de anser som sine rettigheter. Om denne utvikling får fortsette, vil vi ende i det rene kaos med nød og lidelse for millioner og atter millioner av mennesker. I flere land er dette kaos meget nær å inntreffe.

Man skulle tro at ihvertfall Den norske Kirke var en kompromissløs motstander av vold,

men nei. Ihvertfall ser biskop *Lislerud* i Borg og fhv. biskop *Lønning* på terror og våpenbruk som ikke bare akseptable, men anbefalelsesverdige — vel å merke i de tilfeller der mennene bak våpnene har deres sympati.

Noen mennesker forsvaret *Lislerud* ved å hevde at han må vel ha rett, siden han har oppholdt seg noen år i den del av verden der han så gjerne ser våpen brukt. Til det er for det første å si: Den Herre som *Lis-*

lerud mener seg å tjene, fordømte voldsbruk til de grader at han anbefalte å vende det annet kinn til om man ble slått på det første. Vi kan ikke se at *Kirkens Herre* har endret på denne anbefaling av hensyn til *Lisleruds Afrikaopphold*.

For det annet er det en rekke minst like sakkyndige personer med enda lenger Afrika-opphold som har den stikk motsatte oppfatning av *Lisleruds*, og blant (Forts. side 6)

Skodvin på bedringens vei?

«Den 7/11 heldt *Skodvin* foredrag i Voss Forsvarsforening, og i *Horda Tidend* fra 10. s.m. er foredraget referert under overskrifta «Var me egentleg i krig med Tyskland?» — «Talaren slo fast at ein historikar i dei aller fleste tilfelle ikkje kunne svara greit ja eller greit nei. Når ein gjekk til kjeldene, måtte ein tolka desse frå fleire synsvinklar. Fyrst når ein samanheldt desse, kunde ein få eit bilete av det som hende.»

Talaren tok for seg fleire døme. Mellom anna kom han inn

på kapitulasjonsdokumenta frå 1940. Spørsmålet om tolking av desse var avgjerande om kor vidt me var i krig med tyskarna etterpå. Diskusjonen om dette kjem til å vara lenge enno, sa *Skodvin*.

Det som ser ut til å vera uklårt for ein professor i historie, skulle altså stå klinkande klart for alle som melde seg inn i NS, også dei som ikkje hadde fått utdelt meir enn vanleg folkevit. — Då det vart fred i landet, blei dei dømde som lands- (Forts. side 7)

Hartmann: «En primitiv påstand at Quisling påvirket Hitler til å okkupere Norge»

Er vi omsider kommet til den tid da man for alvor tar til å modifisere de hatefulle påstander om *Quisling* og oss andre «landsforrædere»? Ihvertfall har det siste år vært påfallende mye av hva man kan kalle «forholdsvis positiv omtale». Noe av det siste vi har funnet er et stort oppslag i «Nye Alle Menn», der

Sverre Hartmann intervjues om sitt syn på *Vidkun Quisling*. En del tøv og unøyaktigheter må man som alltid finne seg i — og intervjueren er nok ikke uten skyld i det — men på den annen side finnes det avsnitt som vi nesten ikke kunne formulert bedre selv. Hør bare hva *Hartmann* skriver:

«Han (*Quisling*) ble dømt for å ha påvirket Hitler til å okkupere Norge. Men det er en sannhet som har nyanser — og nyansen er ikke så liten. Det er en altfor primitiv påstand å hevde at *Quisling* — Norges tidligere forsvarsminister — forsøkte å påvirke Hitler til å okkupere Norge. Det han hadde til

hensikt, var å forsøke å få Hitler til å bryte pakten med Stalin.»

Den endrede vurdering kommer særlig tydelig til syne i følgende sitat:

«Når man legger hans handlinger og motiver under lupen, kommer man til at *Quisling* ikke hører til de verste forrædere. Vi

i vårt land er ikke tjent med å opprettholde en sånn karakteristikk av mannen. ... Men i 1945 kjente man ikke hele sannheten om *Quisling*. Det gjør vi heller ikke i dag. De opplysninger som nå er skaffet til veie tegner et helt annet bilde av *Quisling* enn det vi hadde i 1945.»

Kaci Kullman Five til nytt angrep på folkets livsgrunnlag

Unge Høyres forkvinne, *Kaci Kullman Five*, er sannelig en god og uredt talsmann for tradisjonelle norske verdier. Hun startet sin karriere som forkvinne med å erklære at hun var en avgjort tilhenger av å ta livet av ufødte barn, noe hun senere har gjentatt ved enhver passende anledning.

Når har den samme *Kaci* utmerket seg ved på vegne av *Unge Høyre* å erklære at man «ikke bør favorisere den ene eller annen samlivsform» og at *UH* ser det som en «oppgave å arbeide for frihet til å velge livsform». Selv om dette er godt pakket inn i pene ord om ekteskapet, så er realiteten i disse erklæringer helt uomtvistelig: *Unge Høyre* og *Kaci Kullmann Five* går for full musikk til angrep på den foraktede kjernefamilien, på den forpliktende livsform der mor,

far og barn utgjør en trygg og stabil enhet.

Dette er jo holdninger som vi vanligvis har betraktet som den rene kulturbolsjevisme, og det er også en rekke andre tegn som tyder på at *Kaci Kullman Five* i virkeligheten er en trojansk hest som med sine mange merkelige uttalelser gang på gang er med på å undergrave hva man normalt vil anse som konservative holdninger. Men å rydde opp i det, får være Høyres egen sak.

Hva vi kompromissløst vil kjempe imot, er enhver politiker som går til angrep på sentrale norske livsverdier. Å oppfordre til å drepe barn i mors liv og forsøk på å svekke samfunnets grunnselle, den trygge og sikre kjernefamilie, er i denne sammenheng blant de aller farligste angrep vi kan tenke oss.

Hjelpen til chilenske «flyktninger» — en stor bløff?

ÅPENHJERTIG BREV FRA TO AV DEM

«Chile støttes økonomisk av den norske regjering. Påstandene om full boikott av landet er en bløff som nordmenn fortsatt tror på.»

Det er to hjemvendte chilener som skriver dette i et brev til norske venner.

«Her i Chile betrakter vi «flyktningehjelpen» fra Norge som et stortilt u-landstiltak, da den i stor grad hjelper den chilenske regjering med å få landet på fote igjen etter Allendes konkursstyre.

I virkeligheten støtter Norge Chile med et beløp som er langt større enn vanlig til u-land.

«Flyktningene» som kommer

til Norge er intellektuelle ungdommer som tar sikte på fri utdannelse ved universiteter og høyskoler. Flere av dem tar eksamener som ingeniører, leger, agronomer, og sosionomer, vel vitende om at deres fedreland får god bruk for dem etter oppholdet i Norge.

Den chilenske regjering er naturligvis glad for denne hjelp. Utdannelsen koster Norge omkring 500 000 kroner pr. chilener, og som «flyktninger» lever våre landsmenn godt for norske skattebetalers penger.»

Til slutt skriver de to hjemvendte chilener:

«Vi hadde det sorgfritt i Nor-

ge, men vi følte oss skamfulle der. Det gjør også andre chilener som gjennom status som «flyktninger» utnytter nordmenns godhet. For oss virker likevel denne godhet som dumhet, da nordmennene burde kunne gjennomskue humbugen.

Det vil de gjøre når den siste chilener tar frem sitt chilenske pass, og reiser hjem for å utnytte Norges hjelp i «militærdiktaturets» tjeneste.

Er det forresten ikke avslørende at «flyktninger» fra «torturleirene» i Chile fortsatt har pass, utstedt i hjemlandet?»

Er det hvite menneske dømt til undergang fordi det forsømmer å ta vare på sine interesser?

«Den som gir te han tigg',
han ska' slås te han ligg'»

Når vi gjengir dette gamle norske ordtak, er det ikke for å avskrekke noen fra å gi av hjertens lyst både til det ene og det annet formål. Derimot håper vi at dette ordtakets egentlige innhold oppfattes av flest mulig: Den som utsletter seg selv i den grad at hans heller hennes egen eksistens kommer i

fare, synder både mot naturen og sine medmennesker.

Vi er nå midt i en periode der alle som vil være «moderne» mer eller mindre plikter å tale nedsettende om det hvite menneske, dets historie, kultur, teknologi og hele fremferd. I enhver konfliktsituasjon «holder man med» den ikke-hvite og gjør alt hva man kan for å sverte dem man tross alt er mest i slekt med. Man går så langt at der det er konflikt mellom ikke-hvite, holder man med og støtter

den ikke-hvite som kan gjøre mest skade på hvite menneskers interesser.

Denne innbitte vilje til å «skitte i eget reir» — for igjen å bruke et godt gammelt folkemålsuttrykk — finnes ganske spesielt tilstede hos alle som har til oppgave — og mulighet for — å påvirke andre. At det gjelder NRK og de fleste aviser, kan jo enhver lett konstatere, og det blir dag for dag stadig tydeligere at såvel skole som kirke har tatt mål av seg til å utbre

de samme holdninger. Det skal gjøres «umoralsk» å forsvare det hvite menneske og stå vakt om dets interesser.

Man behøver ikke å ha stor kjennskap til historien for å vite at et folk eller en folkegruppe som til de grader har mistet selvoppholdelsesdriften, går med nesten hundre prosents sikkerhet mot undergangen.

Håpet ligger i dette «nesten». Finnes det fortsatt en prosent eller ihvertfall noen få promiller som ønsker å ta kampen opp for

den kultur som det hvite menneske har skapt, for den måte å tenke og handle på som er i ferd med å bringe verden ut av årtuseners nød og elendighet og som fremfor alt ikke vil gi slipp på den respekt for individet som er det sentrale i den hvite manns livssyn.

Vi tror, tross alt, at de nødvendige promiller av slike mennesker finnes, og at ferden mot undergangen kan stoppes.

Ursus

Halle Jørn Hansen — en fremragende NRK-propagandist for det røde Mocambique

Samtidig som NRK nå i uker og måneder har gjort alt hva den kan — og det er ikke lite — for å sverte Irans sjah, har Afrika-medarbeideren Halle Jørn Hansen en rosenrød serie av reportasjer fra det røde Mosambique, et av Norges såkalte «hovedsamarbeidsland».

Vi skal ikke gå i detaljer, men enhver som har sett disse reportasjer og samtidig savner forutsetninger for å bedømme dem, sitter igjen med det inntrykk at Mosambique er et idyllisk og fredelig land, der et moderat og fremskrittvennlig styre har hele

folket med seg i en seig og utholdende kamp for å bygge et nytt idealsamfunn. Og akkurat det har da også propagandisten Halle Jørn Hansen siktet på.

Hva vi selvfølgelig ikke har fått høre noe om, er at et seks-sifret antall mennesker i landet holdes i tvangsarbeidsleire fordi de er uenige med de knallharde marxist-leninistene i FRELIMO, at det føres krig med stammene nord i landet fordi de ikke liker de nye herrer, at det på grunn av hardhendt kollektivisering i jordbruket er matmangel i landet, at kristne sjikaneres og for-

følges og at økonomien i landet såvidt er berget fra å bryte sammen på grunn av inntekter man har fra Mosambique-folk som i store skarer arbeider i Sør-Afrika. Det sier også sitt om dagens FRELIMO-ledere at de har sørget for å fjerne og tildels myrde de av deres kolleger som ikke godtok de hardhendte metodene.

Men alt dette kan vi jo ikke forlange at Halle Jørn Hansen beretter noe om. Det var jo propagandafilmer han skulle lage.

Peik

Venner av det sørlige Afrika organiserer seg i Danmark

Det norske forsøk på å danne en organisasjon med formål å bekjempe hets- og løgnkampen mot Rhodesia og Sør-Afrika ser ut til å ha sovnet hen. Det er ikke usannsynlig at en del av årsaken til dette var den paniske avstandtagen fra NS-folk som initiativtageren, L. G. Alysaker, fikk plass til i Morgenbladet. Slikt oppstyr har gjerne virkninger flere veier.

Et langt bedre initiativ er utgått fra dansk hold, der Foreningen Venner av det Sydlige Afrika er stiftet. Hensikten er å slå hull i massemedienes systematiske nettverk av løgner og erstatte det med saklig opplysning om forholdene i Sør-Afrika, Rhodesia og Sørvest-Afrika (Namibia), og det blir også tilbudt rimelige

reiser til disse land.

Et foreløbig styre bestående av åtte navngitte personer vil fungere frem til første generalforsamling. Såvidt vi forstår, er de alle folk som kjenner forholdene i det sørlige Afrika ved selvsyn.

Vi har grunn til å tro at foreningen er virkelig tverrpolitisk, og at nordmenn, inkludert norske NS-folk, er velkomne som medlemmer.

Interesserte kan skrive til Foreningen

«Venner af det Sydlige Afrika»,
Holmemarksvej 11,
5592 Ejby,
Danmark

etter nærmere opplysninger.

NIXON

«The Sunday Express» skriver om tidligere president Richard M. Nixon at etter skammen over Watergate er glemt, vil Nixon kanskje bli husket som en leder som gjorde mer for fred og forståelse enn noen annen amerikansk statsmann i dette århundre. Historie-oppfattningen forandrer seg; — muligens også her hjemme om noen år?

BARN

At barna ofte er en forsømt gruppe i vårt samfunn, er noe vi stadig registrerer. Vi visste imidlertid ikke at en barnehave er det beste oppholdssted for de små. Det fikk vi imidlertid understreket på det sterkeste i fjernsynets debattprogram «På sparket» forleden. Programlederen, Berit Hedemann, unngikk ikke en sjanse til å skyte løs på rådmenn som ikke kunne skaffe bevilgninger til barnehaver. Vi tror nu fortsatt at det er vik-

tig å verne om hjemmet og familien, og at både barn og foreldre er best tjent med et sterkt familieliv.

MOSAMBIQUE

Et av Norges hovedsamarbeidsland for utviklingshjelp, Mosambique, er i pressen blitt fremstilt som det rene mønsterland. Kanskje korrektsen i «NA» nr. 3, 1979, er nødvendig:

«Den smule industrialisering som begynte under portugiserne, er stoppet opp. Det skapt heller ikke noen sort middelstand mer, bare et sort parti-aristokrati. Proletariatet er blitt større og fattigere. Man ser også hvordan utviklin-

gen går i form av et jevnt og sikkert forfall overalt. Det er overhodet ikke snakk om å gjøre fremskritt, det er bare et spørsmål om å holde vedlike. Men ikke engang det makter de. På toppen av denne misæren sitter så det kommunistiske statsbyråkratiet og oppbærer store lønninger og alle slags fordeler.»

U-HJELP

Et annet land Norge yter bistand til er Vietnam. Vi er helt siden Saigons fall blitt fortalt om det fredelskende og anti-imperialistiske styret i Hanoi. Derfor forbauser det oss å lese om invasjon i Kampuchea og angrep på Laos

og de grusomme former for krigføring:

«Utenlandske etterretningseksperter som undersøker bruken av giftgass av kommunistiske styrker i Laos, har nu mistanke om at stoffet er langt mer avansert enn det de først trodde. Kjemikalierne slippes fra beholdere som er montert under vingene på lette rekognoseringsfly, og blir til et tørt stoff som kleber som et lim til løvverk og grener, forteller Asianews i Hong Kong.»

«Morgenbladet»

VIDUNDERBARN

Vi trodde at universalgenienes tid var forbi, men tok tydeligvis

sørgelig feil. For kort tid siden dukket det opp et orakel ved navn Bjørn Bjørnsen, og etter å ha fulgt med i den senere tids samfunnsdebatt, har vi funnet ut at han er ekspert på:

— 9. april — boken «Det utrolige døgnet».

— Rettsoppgjøret — det var ingen mishandling av «landssvikere».

— Knut Hamsun — debatt om Thorkild Hansens bok «Prosesen mot Hamsun».

— Nyhetshendelser i 1978 — NRK's nyhetskavalkade 1/1 1979.

— Filmindustrien — Dagsrevyen 18/1 1979.

PORNO

Vi har aldri tilhørt de ivrige lesere av pornografi, men vi må likevel gi pornokongen Leif Hagen rett i at det fortøner seg merkelig når myndighetene først krever inn toll og merverdiavgift for pornoen og siden beslaglegger den.

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Utgiver: Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Ansvarlig redaktør: Kåre Haugerud

De profesjonelle
provokatører

Det er blitt malt antisemittiske slagord (på tysk!) på en jødisk bygning i Oslo, og straks er en rekke mennesker ute og fordømmer «nazistene». Man skal være litt forsiktig med det.

Hvis man slår opp i John Barrons bok «KGB. Sovjetunionens hemmelige tjenester» vil man f. eks. finne noen interessante opplysninger om en lignende aksjon ved årsskiftet 1959/60. På side 186 fortelles det bl. a.: «I nyttårshelgen ble det malt slagord og hakekors på synagoger og andre jødiske bygninger i London, Oslo, Wien, Paris, Parma, Glasgow, København, Stockholm, Antwerpen og New York. Den 3. januar ble et meldt om nye utbrudd av antisemittisme i Melbourne, Manchester, Athen og Perth, Australia. Den 6. januar skjedde det samme i Bogotá, Buenos Aires, i den danske konges sommerresidens og på nytt i Oslo, Wien og Milano.»

Hele verden var opprørt, og hetsen mot de forferdelige «nazistene» nådde stormfulle høyder, også her i Norge. Rettferdig? Vel, Barron forteller på side 187: «Vestlige sikkerhetsorganer fikk ikke vite hva som faktisk hadde hendt før senere i 1960-årene, da avhoppere fra øst fortalte at hele hakekorsoperasjonen var arrangert av (KGB)-general Agajants selv».

Derfor enda en gang: Vær litt forsiktig med hvem du anklager for slikt.

Storsinnet

En ledende NS-mann passerte for kort tid siden runde år. En venn av ham ba Aftenposten ta dette inn i sin personalia-spalte — ingen omtale, bare en konstatering av faktum. Men dengang ei. På høyeste hold ble det tatt beslutning om at noe så forferdelig kunne Aftenposten ikke spandere trykksverte på.

Hvor små kan egentlig mennesker bli?

Utfyllende om
«potetskrellere»

Av Bertel Brun

Artikkelen «Potetskrellere» kelen meningsløs. osv.» i januarnummeret er dessverre ikke trykket helt etter min hensikt.

Manus ble først levert til to aviser i Oslo under titelen «Brann i rosenes leir» av Bertel Brun, fylkingfører i Hirdmarinen, SS Obersturmführer, EK II. Uten denne overskrift og uten angivelse av meg og mine titler, blir innledningen til artik-

Jeg foregrep nok redaksjonens oppfordring til å være kortfattet, og artikkelen ble derfor litt springende. Det er jo så meget som burde omtales.

I mitt manus har jeg også skrevet: «Jeg har f. eks. oppdaget en «blank løgn» i den offisielle historie.» Dette kan jeg selvfølgelig bevise.

Bertel Brun

GERHARDSSEN BURDE
VERGET VÅRT LAND
MENS DET ENNÅ VAR TID

Av Knut Sollid

Det er så mange nå som har gitt ut sine memoarer for å få slått fast for alle som gidder å lese det hvilke helter de har vært under okkupasjonsårene. Når også Einar Gerhardsen har villet gjøre oss delaktig i sine opplevelser, villet fortelle hvordan han «kjempet», så ville det ha interessert om han også hadde tatt med og erindret noe lenger tilbake i tiden, da han var en av de fremste antimilitære agitatorer i Norge. Han ble jo i 1924 dømt til 75 dagers fengsel for den virksomheten og han ble ytterligere fradømt retten til å tjene rikets krigsmakt for et tidsrom av 10 år. En slik opplysning ville ha gitt en bedre bakgrunn for hva han nu har å fortelle oss. Den svekkelse av forsaret som herr Gerhardsen kjempet for, bragte oss jo tyskerne på halsen i 1940.

Etter 9. april 1940 kom det en tid her i landet som passende kan kalles «rømlingenes epoke». Sammen med mange andre rømte også Einar Gerhardsen ut av Oslo da tyskerne marsjerte inn. Han og mange andre rømte i regjeringens og kongens fotefer nordover i landet uten at det er lett å forstå at de hadde noe der å gjøre. Da noen slike flyktninger ba Nygaardsvold om å få arbeidsoppdrag, ble han ergerlig og sa: «Regjeringen kan ikke reise rundt med en stor haleheng etter seg». Og oberst Thue, som holdt en «frontlinje» i Romsdalen sa til statsråd Trygve Lie at han mislikte regjeringen som hadde forsømt forsaret. Og nå fikk vi følgene sa han. Antimilitære agitatorer som Tranmæl og likesinnede ville han ikke gi lov til å passere noen sperring.

Gerhardsen var forøvrig ord-

fører eller varaordfører i Oslo og burde ha blitt på sin post der. Istedet rømte han ut av byen og overlot Oslos befolkning til å greie seg som best de kunne. (Man må forøvrig her minnes hva Arbeiderpartiets formann Reiulf Steen nylig uttalte at han ikke ville møte frem om han ble mobilisert. Har han også planer om å rømme fra alt sammen?)

I Gerhardsens bok forteller han om et møte som utenriksminister Koht hadde med noen departementsfolk i Elverum. Disse hadde også, som Gerhardsen, rømt fra sine plikter i Oslo. De ga imidlertid nu uttrykk for at de angret på dette og at de nu ville vende tilbake til sitt arbeide i Oslo. Herr Koht sa da om det: «Da jeg så at hele flokken gikk, kjente jeg det som om rottene forlot det synkende skip». Men dette må vel være å sette saken på hodet. Det var departementsfolkene som gikk tilbake til skipet. Rottenes rolle spiltes nok av Gerhardsen — Koht og de andre rømlingene.

Så gikk da herr Gerhardsens flukt videre. Han og andre fremtredende arbeiderpartifolk kom tilslutt helt til Tromsø. Det han opplevde under flukten dit er så likt det som mange andre har skildret, at jeg skal ikke dvele med det her. Men et par aldeles utrolige tildragelser skal jeg feste oppmerksomheten ved.

Gerhardsen og andre fra partiet og landsorganisasjonen samlet seg i Tromsø. De laget istand et møte i et lite loftsrom i huset til bladet «Nordlys». Utenpå døren festet de en papirlapp hvorpå de skrev

Det norske Arbeiderpartis kontor». Her utspiltes nu en grotesk hendelse. De forsamlede rømlinger vedtok et opprop til det norske folk hvor det blant annet hette: «Vi sender broderlig og solidarisk hilsen og vårt varmeste håndslag til kameratene i de besatte områder. For landets og folkets frihet». Gerhardsen tilføyer i boken: «Som det går fram av oppropet som ble sendt ut, så arbeiderorganisasjonene det som hovedoppgaven å bidra til å kaste fienden ut av landet».

Dette er aldeles utrolig! Selv rømte de oppropende herrer som bl. a. bestod av Martin Tranmæl, Konrad Nordahl, Lars Evensen foruten Gerhardsen selv, og de overlot kampen med å «kaste fienden ut av landet» til dem som prøvet å kjempe med det elendige utstyret som den norske forsvarsmakt var i besittelse av. En elendighet som disse herrer i første rekke hadde skylden for. Hvordan har det gått til at det norske folk har gitt Gerhardsen og likesinnede fullmakt til å regjere landet etter 1945?

Etter den ulykken de hadde bragt landet opp i og etter den måten de «kjempet» på da krigen kom. Og at endog Gerhardsen ble utstyrt med borgerdådsmedaljen.

Den 7. juni 1971 la formannen i Krigsdeltagerforbundet ned en krans på krigsminnesmerket på Akershus festning. Han sa da bl. a.: «De falne var ofre for det brukne geværs politikk».

Men de flyktende herrers «kamp» gikk videre. Nu rømte de likeså godt helt til Stockholm.

Men besøket der ble nok en (Forts. side 7)

Nå gjelder det
å verge landet påny!

Av Per Dahlen

Herr redaktør!

Formannen i NATO's militærkomité, nordmannen general H. F. Zeiner Gundersen, sier at det er «alvorlig og økende bekymring» for at NATO-styrkene blir akterutseilt av Warszawa-paktens «luft-, bakke- og sjøstridskrefters modernisering», slik at «NATO's tidligere fordel på dette område smuldrer bort».

Så kommer det løyerlige: Forsvarsministrene i de tretten medlemsland i NATO vedtar at det

innen begynnelsen av «1980-årene skal være 11 Nimrod-fly og 16-18 spesialbygde Boeing 707 på vingene for å advare om eventuelle angrep fra Østblokken». Med dette mener forsvarsministrene at de kunne hindre at vi blir tatt fullstendig på sengen.

Tull! Vi vil fortsatt sove og tro at Sovjet bare vil opprette en «grå sone» i nord for å vise at de er «gode naboer» som bare ønsker godt naboskap. Javisst,

la oss bare trekke frem i erindringen hva som skjer på Svalbard. Sovjetiske helikoptre flyr frem og tilbake der oppe uten å respektere plikten til å melde fra til Norge om hvor de flyr.

En alvorlig henstilling til de ansvarlige: Er det ikke på tide at vi lar våre NATO-allierte hurtigst mulig plasserer baser i Norge med full rett til å bygge ut det forsvar mot Sovjet som vi ikek selv greier?

Per Dahlen

Det finnes mange former for drap

Av Bjørg Bugge

Herr redaktør!

Trenger vi her til lands å briske oss med at her har vi ingen mafia — her hersker orden, rettferd og fred? Saken er at da er vi i aller høyeste grad livsløgnere.

Jo visst har vi mafia, en sprell levende og effektiv sådan. Les avisene, lytt til menneskene omkring og finn ut at Norge er nok et demokrati i navnet, men diktatur i gavnet.

Rettferdighet er noe avlegs. Det som de gode Eidsvold-mennene kom sammen om for lenge siden, nemlig Norges lover, blir brukt til å hjelpe kjeltringer med og slå i hodet på dem som ber om rettferdighet.

Den 9. januar kom jeg fra den fjerde advokaten i rekken jeg har søkt hjelp hos. Der var heller ingen hjelp å få. Jeg måtte dessverre ha «fri rettshjelp», og det har vært et meget tvilsomt foretagende for mitt vedkommende.

Forresten, hva har en borger å stille opp med når en ikke kan betale? Jeg kan ikke klare å svelge den pillen at «penger er makt og makt er rett». Vi lever i et kjeltringsamfunn hvor den såkalte Jonestown-massakren kun er barnemat. Det som gjør at den fikk slik publisitet, var at så mange mennesker på en gang ble tvunget til å ta sine liv. Men hvis det ikke snart blir rensket kraftig opp her til lands i all denne mer eller mindre skjulte hestehandel og korrupsjon, så kan det hende at en annen form for massedrap gjør seg gjeldende.

Hvis det er programmerte individer som skal befolke landet,

så er vi nemlig på god vei. Folk drives av makt og resignasjon, nes nemlig ingen hjelp for de som legger seg opp mot de store. Det sies at det er synd på de som er åndssvake, ja, det kan hende det, men det er ikke så bra for dem som «følger med» heller, og som står maktesløse i en ulik kamp. Det er jo en trøst å vite at vi har psykiatriske klinikker som til slutt kan ta hand om oss. Der får vi sløvende piller hvis vi skulle bli «voldssomme», og vi får god mat og ros på arbeidsstuen. Det sies jo at det er som å være på hotell.

Og dermed er kjeltringsamfunnet kvitt oss, og det programmerte individ får vår plass. Vårt hus og hjem, våre rettigheter forsvinner fra arkivene, og kjeltringene har vunnet over obsternasige mennesker og slettet dem ut.

Er det noen som tror at dette er et eventyr, så får de jamen se å anstrenge seg litt og følge med. Dvs., hvis de ikke allerede er programmert til å si — tenke og det kaller jeg drap. Her finnes — gjøre som det behager makthaverne.

Russland er det visst noen som er redd, men ta heller et granskende blikk på ditt eget speilbilde — kan hende redselen allerede finnes der.

Det snakkes om, f. eks., kong Alkohol som den store, stygge ulven som har makt over mange mennesker. Ja, det kan hende at en hel del av oss menneskene som er kommet under hans fuktige kappe, er blitt drevet dit p.g.a. «dårlig innordning» i et kjeltringsamfunn.

Vi har hørt at det er så bra med all denne sosiale hjelp. Ja,

det kan til sine tider være drepende å måtte gå tiggergang fordi en er tvunget til å be om økonomisk hjelp. Det er en listig måte å ta mennesker av dage på, og nu snakker jeg om mennesker som ennå har sine følelser i behold og ikke er «data-individer». Det er drap det å drepe følelseslivet, det er noe av det mest bestialske som kan gjøres, og det gjøres daglig her i vårt (ennu) vakre land. Bare den som aldri har fylt ut et «tigerskjema» kan motsi dette.

Samtidig vet mange at de få kronene de får, forsvinner for å bøte litt på skader kjeltringer har påført dem, kjeltringer som sammen med likesinnede lever i beste velgående og kanskje også er med på å bevilge de stakkars kronene som blir tildelt.

Fy f... for en illeluktende luft som innåndes! Og så vet vi alle at vi kun kan holde pusten en bitte liten stund.

Motbevis meg den som tør, men start ikke opp med å «ta én sak for seg». Her finnes ikke slikt. Det er jo noe som heter «splitt og hersk-metoden». Jeg er ikke ute etter eksperters mening, men anklager alle som kan og vet så meget uten at noe blir gjort for oss som bare må finne oss i å bli lurt og herset med.

Bjørg Bugge

ELDRE ÅRGANGER AV RETSTIDENDE

og annen juridisk litteratur kjøpes. Alt av interesse. B. m.: «157» til Folk og Lands ekspedisjon.

Hvorfor svarer ikke Skodvin?

Av Aa. - H. Berg

Morgenbladet har ikke funn plass til dette innlegg.

Herr redaktør!

John Sands artikkel «Professor Skodvin og 2. verdenskrig» i Morgenbladet av 30. oktober kan fremdeles ikke sees kommentert, eller imøtegått av Magne Skodvin, som artikkelen er rettet til.

Riktignok er det kommet et lite pip fra Oberst A. Steffen-Olsen i en artikkel i Morgenbladet for 25. november, men den forteller intet i disfavør av John Sands dokumentasjoner, den tvert imot støtter de utsagn som Sand referer. At det den 6. juni 1940 (merk datoen) gikk ut ordre til 3. Sjøforsvarsdistrikt om at besetningen på de — på daværende tidspunkt — intakte og disponible krigsskip og fly i Nord-Norge, skulle evakueres til Shetland og «der melde seg for de britiske myndigheter», bekrefter jo bare at Norge — som krigførende — hadde kapitulert, men at det — på norske hender — disponible krigsmateriell (skip og fly) — før kapitulasjonsavtalen av 10. juni 1940 — skulle stilles til Eglads rådighet.

Ordlyden i direktivet fra Forsvarsministeren til Forsvarets overkommando — datert 7. juni 1940, og som refereres i Steffen-Olsens artikkel, bekrefter likeledes at Norge som stat betraktet ikke lenger var krigførende, men at «landets interesser ville bli ivaretatt et sted utenfor Norge under den pågående krig som fortsetter på alle fronter.»

At krigen som pågikk fortsat-

te på alle fronter har det aldri hersket tvil om, men ikke lenger med Norge om krigførende nasjon. Fra 10. juni 1940 var norsk, militært mannskap og offiserer utenfor landets grenser — kommandomessig, oppsetnings- og operasjonsmessig — underlagt britiske, militære enheter, og under britisk militær jurisdiksjon.

Herr Sands dokumentasjoner av Kong Haakons og regjeringen Nygaardsvolds uttalelser i 1940 og senere er éntydige og ikke til å misforstå, eller feiltolke. *Norge qua stat var ikke lenger krigførende.*

Hvordan faghistorikere og enkelte andre — etter disse utsagn — fortsatt kan hevde at Norge var krigførende etter 10. juni 1940 er en gåte, og kan ikke forsvares. At de daværende, og delvis nulevende ansvarlige politikere anså den senere offisielle, historiske fremstilling (vesentlig forfattet av Skodvin) som riktig, kan man ikke fortenke dem i, da denne versjon var den eneste brukbare og nyttige, såvel for etterkrigsoppgjøret med NS, som til egen forherligelse og til eget forsvar overfor folket for grov, forsømmelig og uansvarlig politikk.

Førti år etter det som dengang hendte, burde det være mulig — også for dem som mer eller mindre dro nytte av sin holdning i årene 1940-45 — å erkjenne at den hittil godtatte, offisielle fremstilling av Norges kamp fra 9. april 1940 til 8. mai 1945 på vesentlige punkter ikke (Forts. side 5)

Herr redaktør!

Vi mennesker ser oss tilbake iblant. Minner dukker fram. Noen gir en følelse av varme og glede, men andre gir en følelse av uforståelighet.

Jeg tenker ofte på et brev en av våre norske frivillige skrev om sine opplevelser i Ukraina under siste verdenskrig. Siden ble vi frontkamerater, og jeg fikk derfor lyst til å sende Dem brevet, som er gjengitt nedenfor.

Frontkjemper

«Etter å ha slått panserarme Popov og besatt vestbredden av Donetz, begynte ryktene å gå om at vi skulle bli trukket ut av kampområdet for å friskes opp.

En vakker dag er avløsningen der, og vi ruller innover i Ukraina. Etter lang kjøring kommer

Lever ennå våre store landsmenn på folkemunne i Ukraina?

vi til bestemmelsesstedet og blir innkvartert.

Det er et vidunderlig vårvær, en mild vind stryker gjennom trekronene og langs hekken blomstrer fiolene. Jeg går en tur nedover langs hekken, plukker fioler som en peppermøy og tenker på blåveisen heime i Norge.

På den andre siden av hekken står en kvinne i 60-årsalderen. Jeg får lyst til å snakke med henne.

— God aften, Mamka, hvordan går det?

— God aften, sier hun og knikser med knærne. Kvinnen forteller hun er lærerinne, og mannen hennes hadde allerede vært i Sibir i 7 år. Hun forteller at slik er det med mange fami-

lier i Ukraina. En eller flere måtte nyte russernes «gjestfrihet» et eller annet sted utenfor folkeskikk og samfunn.

— Hva er dette for en armé, da, spør hun. Her snakkes det jo så mange forskjellige språk. Hun kaller det armé.

Jeg ler og forteller at det er frivillige fra hele Europa.

— Hvor er du fra, da? vil hun vite.

— Fra Norge, sier jeg og ser hvordan hun lyser opp, først litt vantro, men vantroen forsvinner og hun jubler ut: Norweghia — Å, nordmenn er gode mennesker, Nansen, Amundsen. Amundsen reiste til Nordpolen for å redde Nobile, Nansen lindret nød og elendighet her i Ukraina i de fryktelige årene et-

ter revolusjonen. Å, nordmenn er gode mennesker — jeg har lest mange norske bøker. Tenk at jeg skulle treffe en nordmann!

Det er ikke måte på. Det formelig flyter ut av henne. Jeg står nesten beskjemmet og lar all den virak som tilhører andre, berømte navn, strømme over meg.

En 12 år gammel jente, en søt liten tingest, er også kommet til. Hun ser beundrende på meg. Plutselig vender hun seg til bestemoren, men skotter halvt på meg som for å få bekreftet hva hun sa:

— Quisling var også nordmann, babuscha?

— Ja, Nansen, Quisling og Amundsen var alle nordmenn, sier bestemoren, og jeg nikker.

Du lille verden. Her dypt i Ukraina, hvor utenverdenen er som en fantasifugl, lever norske navn og norsk død på folkemunne.

— Hvor kjenner du navnet Quisling fra? spør jeg den lille spent.

— Babuscha har fortalt meg om Quisling og Nansen — de kom fra Charkov med mat.

Er ikke verden rar? Her i dette fremmede slår barnehjerter varmt ved tanken på disse menn, disse navn. Heime trekkes gardinene ned, og ingen vil høre. Man setter pris på en av deres hoder. Landsmenn.

Jeg forteller at Nansen er død. Da gjør hun korsets tegn, den gamle. Jeg forteller at Quisling er det norske folks fører. Da uttrykker hun sin glede og mener at et bra folk trenger en god fører.

Enda en stund prater vi. Da gir jeg fiolene til den lille og går. Men om natten tenker jeg på norske menn og norsk ånd — på norsk død.»

Det var NS som berget det norske folk fra sultedøden

Av A. Pettersen

Herr redaktør!

Under okkupasjonsårene så vel som en god tid etter dens slutt, fik vi fra visse hold høre dette evige snakket om at «tyskerne tok maten fra oss». Dette var selvsagt — som så mye annet — noe stort vrøvl. Bevisene for dette er mange — vi kan bare velge i fleng. Jeg ber derfor om plass for en del sitater som jeg håper skal bringe de mest aggressive skrønemakere ned på bakken igjen. Da finner jeg det passende å sitere en del fra advokat P. Harsems bok «Utrolig, men sant», som nettopp omhandler dette emne. På side 204 leser en bl. a. følgende:

«I denne forbindelse må nevnes at Norge før krigen måtte importere 64% av maten (korn, sukker, fett etc.). Det skyldtes NS-myndighetenes samarbeid med Tyskland at vi ikke sultet ihjel under de alliertes forsøk på hungerblokade, senkning av kystrutene etc. Våre fettrasjoner f. eks. var høyere enn de tyske og høyere enn de engelske så sent som i 1946, takket være 30% import fra Tyskland, tross Reichskommissariatets mange

forslag om nedsettelse. Dette greide NS-myndighetene å sette igjennom. På samme måte fikk vi importert 180 000 tonn korn fra Tyskland pr. år. Det pleier man ellers ikke å få fra et land man er i krig med. NS-folk måtte ha rett til å anta at alt dette var mer til gagn for fedrelandet enn «bistand til fienden».

Jeg siterer videre fra samme side:

«Hele vårt næringsliv var direkte eller indirekte avhengig av samarbeide med tyskerne, og 156 000 arbeidet i alt direkte på tyske anlegg. Indirekte arbeidet ca. 450 000 for tyske interesser, hvis man da ikke vil si at alle gjorde det. Det alminnelige passive NS-medlem måtte med full rett synes at hans eventuelle «bistand til fienden» var liten i forhold til alle disse andre som direkte tjente på det. Selv hadde han ofte bare ubehag og vanskeligheter av sitt medlemsskap.»

Dette var noen ord om all den maten som tyskerne angivelig «tok ifra vårs». Sannheten var altså den at NS-myndighetenes resolute innsats utvilsomt reddet titusener av nordmenn fra en sultkatastrofe. De allierte derimot, gjorde sitt beste for å lage hungerblokade mot oss.

Allikevel fikk en høre både på gaten og i rettslokaler om «våre venner og allierte i vest».

Stort mer forvirret av vrangforestillinger kan vel neppe et folk få blitt.

Vi fikk ofte og spesielt under «retts»-oppkjøret høre mangelbolskinssang om det norske folks rettferdighetssans og «enstående rettskjensle», men jeg må bekjenne at hittil har ingen greid å overbevise meg om at dette stemmer med virkeligheten.

Aa. - H. Berg

A. Petersen, Oslo

Hvorfor svarer . . .

(Forts. fra side 4)

svarer til de faktiske forhold, og således ikke holder mål.

Skal den til idag offisielt knesatte historiske fremstilling av denne tidsepoke kunne opprettholdes, må bl. a. professor Skodvin påvise at John Sands dokumentasjoner ikke er sanne. Inn til så skjer veier Sands artikkel tungt i historiens vektskål.

OM Å VILLE DET GODE

Av Fr. Hansen

Herr redaktør!

«Å ville det gode» var Quislings valgspåk.

For ca. to tusen år siden var det én som hadde et lignende valgspåk: Dere skal elske hverandre! Han gikk rundt og snakket til folk, helbredet syke og det sies at han også vakte opp folk som var døde.

Ja, det var vel alt sammen gode gjerninger, men som vi vet, falt han i unåde hos fariseerne og de skriftkloke og ble henrettet som landsforræder.

Quisling ga avkall på sin karriere som offiser for å bli med i Nansens hjelpeaksjon i Russland etter første verdenskrig. Det ble sagt at de reddet rundt to millioner mennesker fra sultedøden der.

Da han kom hjem, dannet han sitt eget parti og forsøkte å få folk til å arbeide sammen til landets beste istedenfor å rive hverandre istykker i indre strid om hvem som skulle ha mest.

Da krigen kom, gjorde han alt for å bevare freden og holde Norge nøytralt. Ja, dette var vel også utslag av hans gode vilje, men han fikk politikerne og prestene imot seg og ble henrettet som landssviker.

Hvor mange ganger skal dette gjenta seg før menneskene kan bli besjelet av Kristi ånd, slik at de utelukker all ondskap og med full kraft går inn for å «ville det gode»?

F. Hansen

Enda et ord om Hoaas

Av Arne Pedersen

Herr redaktør!

Så har da Nordland fylkeskolestyre sagt opp lektor Hoaas. Man har gjort tre forsøk tidligere uten at kirkedepartementet har villet være med på det. Denne gang, som er fjerde gang, anbefalte departementet å si opp lektoren. Foranledningen til denne kursforandring var det Hoaas hadde sagt til sin militære avdeling.

Saken er at Hoaas, ved sin prosessfullmektig h.r.adv. Andresen, anket til departementet og med anmodning om settestatsråd. Om statsråd Egeland skal vike sete i denne sak, vil vel avhenge mye av statsrådens selv. I påvente av inhabilitets spørsmålet og ankesakens utfall, har flere Oslo-aviser utesket kjente jurister om deres mening. Dagbladet 26/10 har spurt fire juridiske professorer.

Professor Eckhoff: Selv om ytringsfriheten ikke er ubegrenset, er oppsigelsen betenkelig. Professor Bratholm: Meget betenkelig. Det kan lett føre til at man fører inn yrkesforbud bakveien. Professor C. A. Fleischer: Høyst betenkelig. Han minner om at en professor nylig har stått i rettssalen for sine meninger om fluor og søkes oppsagt i sin stilling ved tannlegehøyskolen. Professor Stavang er mest skeptisk fordi rektor Erik Stokland ved Stokmarknes videregående skole, hvor Hoaas er ansatt, har uttalt at Hoaas intet problem er. Ja, rektoren tilføyer at problemet med Hoaas har oppstått utenfor Stokmarknes og synes å øke proporsjonalt med avstanden fra Stokmarknes. Professor Stavang tilføyer at Høyesterett ikke er lett å bli klok på i det i det en tidligere dom opprettholdes mot Hoaas, mens Høyesterett nylig ophpevet en lignende dom mot et leserinnlegg i Morgenavisen i Bergen.

Samme avis har 24/10 spurt Lektorlagets formann Odd Harr og denne har ingen motforestillinger når det gjelder oppsikelse av lektor Hoaas. Men så spør journalisten: Enn hvis Hoaas får medhold i retten? Da svarer Harr: Ja, da synes jeg man må se på lovverket om det kan forandres.

Det siste synes jeg er skremmende. Kan den lille mann gå til Stortinget og si at jeg har tapt saken mot staten, vi må få en lovendring så jeg vinner. Er det riktig at de personer som sitter i maktposisjoner, skal kunne påvirke vår lovgivende forsamling til å forandre lovene hvis dommen ikke passer dem? Er dette demokrati?

Jeg tror det er riktig å slå fast at vi har til alle tider hatt folk med ekstreme synspunkter. Vi har behandlet dem med skiftende hell. Vi har f. eks. hatt venstre-ekstremister som benekter fra kateteret at polske offiserer ble myrdet av russerne i Øst-Polen under krigen. Disse lærere blir ikke oppsagt, ikke engang reprimande blir de tildelt. Men Hoaas som benekter gasskamrene, får både reprimande og er nå oppsagt.

Hoaas fikk først ikke spalteplass for sine teorier, ikke engang i nord-norske aviser. Det var Dagbladet og Verdens Gang som plutselig trykket hans meninger i stort oppslåtte reportasjer og intervjuer. For så et par nummer senere ta avstand fra det lektoren hadde sagt, sannsynligvis for selv ikke å ta noen sjanse.

Jeg tror vi hadde levd bedre opp til vårt demokrati om vi ikke hadde sagt opp Hoaas, men heller ikke brydd oss om hans særstandpunkter. Nå har vi ingen oversikt over hva denne sak vil føre til.

Arne Pedersen

MÅNEDENS «PERNILLE»:

FLERE ENN JEG BØR GJØRE AVBIKT

Det er ikke det morsomste i verden, det å gjøre avbikt. «Gullet» f. eks. gjør det bare høyst nødtvunget, men jeg var visst heller ikke noe flink til det i den alderen. Det var litt flaut å skulle be om forlatelse. Og her sitter jeg og må gjøre avbikt selv fordi jeg i mitt forrige «slarveri» rettet baker for smed og ga «Vi Menn» skylden for noe «Nye Alle Menn» var ansvarlig for. Jeg leser vel for lite av den slags litteratur og hengte ut feil publikasjon. Jeg ber «Vi Menn» om unnskyldning og håper på tilgivelse.

Men det er visst ikke bare barn

som har vanskelig for å gjøre avbikt. Ta en titt på bilførere, bare for å ta et eksempel. Jeg våger å påstå at bare promiller (kanskje man ikke skal benytte betegnelsen promille i forbindelse med bilførere, så brøkdelen av en prosent, da) ved kollisjon innrømmer egen skyld. Det vil være å medgi at man ikke er helt istand til å kjøre forsvarelig.

Enda verre er det med politikere. De kan simpelthen ikke begå feil. Har de glemt å lese et brev, har de aldri mottatt det. Går et lands økonomi på skjeve, så er det i alle fall ikke politikernes

skyld, men alle onde mørkemakters verk. Spretter alle prognoser, er det uforutsatte omstendigheter som skal lastes, og forsikringsselskaper tar jo heller ikke på seg ansvaret for flodbølger, jordskjelv og ras.

Her ligger vel også grunnen til at ingen norsk politiker tør stå fram og si at det som ble begått mot medborgere (om forlatelse, de ble visst ikke engang betraktet som medborgere, så landsmenn, da) i årene etter 1945 var en bevisst handling for å skjule de skyldige og velte skylden over på de uskyldige.

Nå hadde vel heller ingen av de forfulgte en forsvarer som Olav Hestenes, som får eiere av bankbokser til å se ut som kjeltringer, mens den som bryter boksene opp og tømmer dem, utstyres med englevinger og høyverdige motiver. Jeg har fått utlånt og lest mange domspremisser fra fordømte «landssvikere» de siste måneder. Jeg kan i ingen av dem finne et sted hvor forsvareren synes å ha vært annet enn et ekko av påtalemyndigheten. Det er som å lese om Moskva-prosesser — der kan man heller ikke forstå at noen kan tenke, eller våge å tenke anderledes enn makt-

haverne.

Vel rehabiliteres en og annen år etter nakkeskuddet, forråtnelsen i slaveleirer eller nedbrytingen på psykiatriske klinikker, men selv tanken på en rehabilitering synes å være fjern for norske politikere.

Det er vel neppe noen av de fordømte fra årene 1945—1950 som ber om erstatning for tort og svie — så langt regner de vel ikke med at noen politiker vil strekke seg. Men avbikt koster ikke noe, det krever bare mot. Jeg venter på de modige før min far går i sin grav.

Pernille

Fra psykiatriske sykehus til en seng i herberget

ULYKKELIGE MENNESKER SOM HELSEDIREKTØREN GLEMMER

Helsedirektør Mork er fortsatt så opptatt av fosterdød, at han glemmer det levende menneske.

Ikke før har uroen omkring Reitgjerdet lagt seg, før vi hører om psykiatriske pasienter som etter friskmelding trues med fortsatt opphold på spesialsykehus.

Det skyldes ikke en Hamsunsk innstilling, skjønt tanken er nærliggende.

Årsakene er at de ansvarlige for denne gruppe pasienter rett og slett har oversett at også psykiske lidelser kan helbredes.

Ved utskrivning står derfor pasientene i svært mange tilfeller uten tak over hodet, og selv den dyktigste sosialkurator makter ikke å trylle frem et menneskeverdig «kryp inn» til dem.

Politikernes boligplanlegging etter okkupasjonen har med hård hånd rammet også denne gruppe medmennesker.

Fra tidligere kjenner vi de tragedier som utspilles der landsmenn er stuert inn på tredjeklasses hospitser, eller hvor barnerike familier må ta til takke med trekkfulle rom i kondemnerte nedfallshus.

Vi vet også at på kommunale boligkontorer står tusener fortvilte mennesker på ventelister etter å ha blitt registrert som boligøkere. De er vel vitende om at det vil gå både vår og år før det kan bli et ørlite håp om tildeling.

Disse har likevel en *sjanse*.

Friskmeldte pasienter på våre psykiatriske sykehus har ikke det!

For dem nytter det ikke å stille seg i kø for å få blokkleilighet i kommunale boligselskaper. I de år helsemyndighetene har tatt vare på dem bak lås og gitter er det nemlig ingen som har sikret dem den nødvendige ansiennitet.

Hos private huseiere eller hospitsbestyrere finnes ingen mulighet. De foretrekker heller pakistanere med ti-talls unger, fremfor denne gruppe hussøkere.

Slik er holdningen overfor landsmenn som har gjennomgått årelange lidelser gjennom nervesykdommer.

De er fortsatt «spedalske».

Gjør da våre helsemyndigheter slett ikke noe for å ordne opp i problemet?

Jo, da! I de siste år er pasienter på psykiatriske sykehus, såvel under permisjoner som ved friskmelding, sendt til herberger for alkoholikere. Hvor de får dele saler sammen med tretti/førti bråkete fyllicker, og der rundstjeles for sine siste eiendeler.

Selv robuste uteliggere orker ikke tanken på å bo slike steder. «Vi får aldri ro til en blund der,» sier de.

«Vi blir *gær'ne* av å bo der!»
Og dermed er alt sagt.

Nei til biskopenes tilbudelse...

(forts. fra side 1)

dem er også misjonærer.

For det tredje må selv et barn kunne se at Lislud er ganske usedvanlig blind når det gjelder et av diskusjonens hovedpunkter. Han hevder nemlig at de såkalte «frigjøringsledere» i Afrika er lite ideologisk interessert eller m.a.o. at deres marxistiske sympatier er lite annet enn takknemlighet for sovjetiske våpenleveranser. Er virkelig ikke en velskolert og velutdannet mann som biskopen istand til å se at f. eks. Angola og Mosambique i dag er samfunn der den

marxist-leninistiske jernhæl brukes med klassisk hensynsløshet og brutalitet? Ser han ikke at folk som Robert Mugabe og SWAPO's ledere er vel så «gode» marxister som dem vi plager mer her på berget?

Når det gjelder Per Lønning er han ikke fullt så krigersk som Lislud. Det virker bare som om hans kjærlighet til Verdenskirkerådet veier tyngre i denne sak enn kjærligheten og forsonlighetens evangelium.

Hva begge disse Kirkens menn bør merke seg, er at de i høy grad er i utakt med det norske folk, selv om både våre åndelige og verdslige ledere vakler i denne sak. Både kristenfolket og nordmenn ellers sympatiserer f. eks. sterkt med forsoningsløsningen i Rhodesia, mens altså Lønning mener at Muzorewa har spilt seg selv ut over sidelinjen. Forsoningsløsningen i Sørvest-Afrika/Namibia (Turnhalle-avtalen) er mindre kjent, men er for de aller fleste som har satt seg inn i den, den foretrukne vei fremfor SWAPO's voldslinje.

Det er en grunnfestet tro blant nordmenn at problemer og motsetninger kan løses om partene viser god vilje og sans for det rimelige. Det er en underlig utvikling at ledende representanter for Den norske Kirke gjør en annen holdning til sin og går inn for at vold praktisk og moralsk skal anerkjennes. Er det voldsfilosofien fra krigen og den første etterkrigstid som ennå henger i? Også den gang var det mange av de fremste kirkeledere som ikke bare godkjente, men oppfordret til voldsutøvelse, utført av dem som de var «på parti» med.

Fra brevbunken

«Folk og Land» domineres av helt og udelt, så er det hatet mot nazismen, mot de tyske okkupanter og landssvikernes». Det ser ut til at det hele og udelte har slått tilbake til Per Hansson selv, for han har hatt mye plager med nervene, stakkars mann. Hat som drivkraft har aldri bragt enkeltmennesker eller samfunn annet enn ulykker og lidelser, det må vi vel alle innrømme, Per Hansson inklusive.

Odd Th., Stavanger

★

Det går ikke lenger å være humanister. Nå må vi ta igjen så det monner.

A. P., Oslo

★

Når tidligere NS-folk dør, så får de minneord i lokalavisene, og da blir de betegnet som arbeidsomme, kunnskapsrike mennesker; i det hele tatt gode borgere av samfunnet.

Avdødes medlemskap i NS blir ikke nevnt, men folk vet jo hvem som har vært medlemmer av Nasjonal Samling allikevel, ihvertfall den litt eldre del av befolkningen.

Hat eller hevntanker går ikke de urettsdømte med, meg bekjent, vi husker vel at Quisling før sin død oppfordret alle sine partifeller til ikke å hate, men oppføre seg slik at folk ble glade i oss, og fikk respekt for oss. Denne Quislings siste appell mener jeg har blitt fulgt av nær sagt alle oss landssvikdømte nordmenn.

Leste i «Hjemmet»s julenummer en artikkel om forfatteren Per Hansson. Han er jo velkjent p.g.a. sine bøker om krigshelter fra «den rette siden». Han har uttalt i dette intervju: «Jeg var med i motstandsbevegelsen, og hvis jeg noensinne har følt noe

Mange lesere driver heimeindustri og handel. Det er meg ubegripelig at de ikke tilbyr sine varer gjennom bill. mrk. annonser i «Folk og Land». Selvfølgelig ville vi støtte dem.

D. S., Torvik

★

For noen måneder siden leste vi om Sophus Kahrs' tilværelse i Argentina. Kan ikke redaksjonen oppfordre andre NS-emi-granter å berette om sine opplevelser etter at de forlot landet i årene etter okkupasjonen?

Kr., Odda

★

FUP-pressen:

Frihetsfacklan, Bohus läns Folkblad, Fosterländsk enad ungdom, Svenska nyheter. Pris helår kr. 20,—.
FUP/Västfylling, 440 80 E 22 ö s. Sverige.

Nå seiler vi på Mjøsa!

SKIPSGYRO, mrk. Brown, fra 1950 selges eller byttes i gamle våpen.

Det har tidligere vært nyttet på fangstskute, er i topp stand og har en ca. verdi av kr. 40 000.

Bill. mrk. «156 Skipsgyro» til Folk og Lands ekspedisjon.

ANNONSE

SOSIALINDIVIDUALISTISK SAMFUNN

Innbyr til brevkurset

«SOSIALINDIVIDUALISMEN — EN NORSK FRAMTIDS-IDEOLOGI»

Er du interessert, send oss da noen ord, så skal du bli tilsendt opplysninger og kursmateriell. Vi gir deg også opplysninger om hva vi står for.

Vennligst skriv til:

Sosial-Individualistisk Samfunn,
postboks 1806,
5011 Nordnes, Bergen.

BOKTJENESTEN

Bøkene nedenfor kan bestilles gjennom Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie (INO), postboks 924 - Sentrum, Oslo 1. Når betalingen følger bestillingen, skjer forsendelsen portofritt. I annet fall kommer porto og oppkravsgebyr i tillegg.

Olaus Ulven: Lange skygger	Kr. 20,—
Trygve Engen: Jeg er ingen landssviker	» 15,—
Håkon Meyer: Et annet syn	» 20,—
§ 104: Mere lys over rettsoppgjøret	» 6,—
Astrid Berge: Hvem er du, dr. Paras?	» 30,—
Justus Vericulator: Den norske kapitulasjon	» 10,—
Ralph Hewins: Quisling — profet uten ære	» 30,—
C. H. B. Bennecke: Landssvikoppgjøret og meg	» 15,—
A. Olesen: Fra utrykte kilder	» 15,—
Forbundet: Gi oss rettstaten tilbake	» 4,—
A. E. Hedem: Quo Vadis Norvegia?	» 20,—
Svein Halse: I forreste linje	» 35,—
F. Halle: Fra Finland til Kaukasus	» 35,—
P. Harsem: Utrolig, men sant	» 25,—
A. E. Hedem: Statsmaktenes revolusjonære forhold til Grunnloven	» 10,—
Major Arne Tellefsen: Når forsvaret forfaller	» 15,—
Odd Melsom: På nasjonal uriaspost	» 65,—
Odd Melsom: Nasjonal Samling og fagorganisasjonen	» 80,—
Odd Melsoms bøker, pr. sett	» 125,—
O. Hedalen: Er det begått en skammelig urett mot en hel del av våre gode landsmenn?	» 4,—
Inst. för Offentlig og Internationell Rätt: Den norska rättoppgjørelsen	» 25,—
Kai Normann: Laubærkransen	» 10,—

Peik

Skodvin på . . .

(forts. fra side 1)

svikarar og dermed gjort æres-lause for resten av livet. Den einaste vona dei kunne sjå fram til, var at når dei banka på den aller siste porten, ville St. Peter gløyme å spørja etter partiboka.»

Dette skriver Olav Steinøy-gard i Trondheims-avisen «Ar-beider-Avisa» (11/12). Som kjent var en av de ting en «landssvik»-dommer mente vi «burde forstått», nettopp at Nor-ge selv etter kampenes opphør her i landet, fortsatt var i krig med Tyskland. På dette grunn-lag ble vi alle domfeldt. Når

motstanden mot å godta den fak-tiske innebyrd av kapitulasjons-avtalen fra juni 1940 har vært så voldsom, er selvfølgelig års-saken den at dermed ville hele grunnen rase ut under «retts»-oppgjøret.

Etterhvert som flere og flere tvinges til å godta — i det siste bl. a. etter lesningen av John Sands veldokumenterte artikler i Morgenbladet — at juniavtalen var en faktisk, altomfattende og endelig kapitulasjon, er tiden inne for alle ærlige mennesker til å erkjenne at NS-folk ble dømt på feilaktig grunnlag, ikke bare moralsk, men også juridisk. Etter hva vi har sitert ovenfor, venter vi nå også på at Magne Skodvin er mannfolk nok til å erkjenne det.

de være i tvil om at det var der de burde være. Tenk den tanke at hele den norske befolkning hadde gjort som disse rømlingene?

Til slutt kom det melding om at det gikk dårlig med krigen i Norge. Gerhardsen skriver i den anledning: «Meldingene om at man ville gi op kampen i Norge gjorde et voldsomt inntrykk på oss. Det var ikke fritt for at pessi-mismen holdt på å bre seg blant de mange norske i Sverige. Og i pessimismens kjølvann fulgte skuf-felse og bitterhet. Så søker man etter syndebukker: Regjeringen, Stortinget, legasjonen, svenskene, alt var galt.» Dette er atter ganske utrolig! De herrer syntes ikke å ville gi seg selv noe av skylden for at de hadde arbeidet med alle krefter for å ødelegge det norske forsvar, og for at de hadde rømt unna når fruktene av deres fortids virksomhet meldte seg! At de røm-te fra det synkende norske skip!

Det finnes ikke det minste spor av anger i det Gerhardsen skriver.

Gerhardsen skriver videre: «Nå var det mange slags flyktninger. Noen var gått over grensen for å komme til Nord-Norge for å fort-sette kampen. Hos dem var skuf-felsen størst. De fleste hadde imid-lertid gått over grensen for å kom-me bort fra de områder i Norge der det var kamphandlinger». Det er ikke noen god attest han gir seg selv og andre slike flyktninge-kategorier!

Med det samme kan nevnes at de norske flyktninger i Sverige får en fryktelig attest av folk som fikk føling med dem på nært hold. Ifølge Hartmanns bok «Bak Fron-ten» herjet de som bøller i Sverige. Og englenderen Michael Kirks som var den som tok imot norske flyktninger i Skotland skriver at «fra Sverige kom det en rekke stor-talende, brautende og arrogante norske individer. Deres innsats be-sto i at de hadde sittet ganske trygt i et fly fra Sverige til Skot-land.»

Tilbake til Gerhardsen, som skriver: «De som tilhørte arbeider-bevegelsen arrangerte et møte hvor man drøftet situasjonen. Skulle man bli i Sverige eller skulle man reise hjem? Man regnet med at det ble vanskeligheter begge ste-der. Og vi understreket sterkt at det utvilsomt var opgaver som ventet gode nordmenn (Han skri-

ver virkelig «gode nordmenn») på hjemstedet.

Merk dere dette! For det første er det vel vanlig at det blir vanske-ligheter i et land som er i krig. Og det er vel helst da at man burde vel ikke være karakteristisk for «gode nordmenn»? Det er al-deles utrolig at disse karene kan sitte i Stockholm og gi seg selv attest for å være «gode nord-menn», etter det som de hadde prestert både før og under kri-gen!

Gerhardsen fortsetter med å fortelle om at de var med på å arrangere møter for de norske flyktninger. Det ble holdt taler av Gerhardsen, Tranmæl og andre. Med «sterk og god virkning» skri-ver han! Det var bra bevertning med musikk og sang. De sang bl. a. at «Jeg vil verge mitt land». Det samme sang de i Tromsø! At det går an å avsløre seg slik, og enda later det til at Gerhardsen & Co. har greid å bevare selvaktelsen! Og det er aldeles utrolig at det norske folk kunne ta imot dem igjen og gjør dem til sine politiske ledere etter krigen!

Dessverre var det for sent å «verge sitt land» nu. De som rømte hadde forsømt å verge landet mens det ennå var tid! De burde ha sun-get at «Jeg vil verge mitt land» og levet derefter istedet for å rasere det norske forsvar.

AV

PLASSGRUNNER

må vi forbeholde oss ret-ten til å forkorte innkom-ne manuskripter. Oftest gir vi innsenderen varsel om dette, men like før vi må levere manuskripter til setting, kan det bli for liten tid til det.

Gerhardsen . . .

(forts. fra side 3)

skuffelse for dem. Gerhardsen skriver da: «Men hva så? Skulle vi reise hjem til Oslo, skulle vi bli i Sverige eller skulle vi prøve å komme oss over til England eller USA?» Dette er fullkommen grotesk! Det synes ikke å ha gått op for herrene at det var i Norge at det var krig, og at de ikke bur-

GI DETTE NUMMER VIDERE

til en annen når du har lest det! Det er en god måte å fremme vår sak på, og den kan også skaffe oss nye abonnenter.

Vi er imponert over oppslutningen

Desember og januar har vist en bedre inngang av «støtte-annonser enn noen gang før. Faktisk vil det ta oss flere måneder ennå å kvittere for dem alle, men la ikke det avholde deg fra å sende også din «støtteannonse» på kr. 50,— eller mer.

Denne gang kan vi si hjertelig takk for hele kr. 7 785,— fra 49 glade givere.

«STØTTEANNONSER»

fra «Folk og Land»s venner.

Takk for følgende bidrag:

P., Kjøllefjord 950,—	M., Kristiansund 60,—	A., Odda 160,—	O. S. G., Nore 60,—	I., Fetsund 60,—
E., Henningsvær 60,—	A., Surnadal 500,—	F., Haugesund 100,—	T., Kongsberg 60,—	M., Nesøya 60,—
F., Ankenesstrand 60,—	G., Sunndalsøra 60,—	O., Haugesund 50,—	K., Stavn 60,—	J., Skl 160,—
H., Namsos 60,—	S., Viksdalen 60,—	E., Finsland 60,—	H., Røyken 260,—	E., Moss 60,—
T., Namsos 50,—	E., Bergen 150,—	J., Kristiansand 50,—	E., Kapp 100,—	A., Båstad 60,—
E., Trondheim 50,—	J., Landås 50,—	Lørdagstreffen, Kr.sand 125,—	E., Fåvang 60,—	J., Rakkestad 60,—
M., Kvål 450,—	S., Åkra 160,—	A., Kragerø 50,—	H., Ø. Rendal 60,—	O., Halden 160,—
		A., Porsgrunn 60,—	O., Ø. Rendal 60,—	N. E. E., Oslo 60,—
		J., Porsgrunn 60,—	J., Tynset 100,—	E. H., Oslo 1 950,—
		O., Skien 60,—	M., Hernes 160,—	I. S., Oslo 450,—
		L., Skien 60,—	K., Plassen 60,—	E., Næstved 50,—
		S., Tuddal 60,—	K., Nannestad 60,—	«Folk og Land» er i fremgang!

BREDT SAMARBEIDSMILJØ I BERGEN DE FØRSTE ÅR AV OKKUPASJONEN

Selvoppgivelsens ånd

De fiskeriorganisasjoner som protesterer mot regjeringens fiskeripolitikk overfor Sovjetunionen, fortjener støtte fra enhver nasjonalbevisst nordmann.

Bit for bit har en evneløs regjering skuslet bort sjøterritorier og fiskerettigheter — sist var det at man aksepterte en loddevote langt under vårt normalt opfiskede kvantum, mens Sovjetunionens kvote til gjengjeld økte så sterkt at man har de største vanskeligheter med å fiske den opp.

Hva vår fryktssomme regjering gjør, er å drive billigsalg av våre interesser i nordområdene. Den selger norske verdier, ikke for penger, men for å tuske seg til et «godt forhold» til en stor og mektig nabo.

Slik viser en selvoppgivelsens ånd som ikke et øyeblikk lenger kan aksepteres. Selv om vi er et lite land — eller kanskje nettopp derfor — må vi vite å trekke en klar grense for hva vi bøyer oss for av brutalt maktpress. Om vi da ønsker å leve videre som et fritt folk.

Også onkel Vidkun

I en AP-avis leser jeg om de velsignelser som folket har fått del i under onkel Einars regjeringstid. Barnetrygd osv. Hva gjelder barnetrygden, så ble den lansert under krigen av en ikke ukjent mann som het Vidkun Quisling. Da krigen var over, ble imidlertid ordningen opphevet, inntil den en dag kom

tilbake som en «onkel Einar-pakke». Når sant skal skrives må det derfor nevnes at vi har flere enn en onkel i norsk politikk. Vi har også onkel Vidkun. Noe som det etterhvert begynner å gå opp for flere og flere.

Tidl. NS-medlem
i Nordlandsposten 12/11

Skralt stell?

Tidligere stortingsmann Einar Hovdhaugen har anmeldt Thorkild Hansens «Proessen mot Hamsun» i Gudbrandsdølen og Lillehammer Tilskuere (14/12). Han skriver bl. a.:

«Når eg les dei innvendingar som er kome mot boka, så anar eg ein viss motvilje mot at det er ein danske som har skrive boka. Men kanskje var ein som sto utanfor den rette til å skrive ei slik bok. Og Thorkild Hansen er ein av Danmarks fremste forfattarar. Det er kome krav om at

han burde dra boka tilbake. Ein grunnvoll for alt demokrati er respekt for det frie ordet. Tåler vi ikkje det frie ordet, jamvel når det ikke smakar oss, da er det skralt stell med oss.»

Og på et annet sted: «Boka inneheld feil, det er så, men bortsett frå den feilaktige versjon av avrettinga av Quisling, er feila små og få. Ingen kan skrive 800 sider med dokumentarhistorie utan ein eller annan feil oppstår.»

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie har arkivert mange aktstykker fra okkupasjonstiden i Bergen, hvor «gode bergensborgere» viser en underlig form for nasjonal innsats.

Bare et fåtall av dem er tatt med i Tim Greve's første bind om «Bergen i krig» (1940—42) som er utkommet.

Selv finner vi boken svak ved at forfatteren ikke underbygger sitt forsvar av forhold som var lang verre enn hva NS-folk ble straffedømt for. At han dekker navnene på kjente bergensere og gamle «hederlige» Bergensfirmaer som sto tyskerne svært så nær kan virke hensynsfullt, men vi er ikke så sikker på om samme aktsomhet vil tre frem når vi i neste bind får oss forelagt Nasjonal Samling's vern om byen i de tre siste okkupasjonsår.

Etter innholdet i vår Bergens-artikkel (januarnummeret) må det ha kommet som et sjokk på byens myndigheter da tyske krigsstyrker inntok byen 9. april 1940, og ikke som ventet den britiske marine.

Muligens var det som følge av denne sjokktilstand at ordføreren i Bergen, Asbjørn Stensaker, i all hast innkalte til krisemøte, hvor det ble besluttet å satse på ny «hest».

Fra okkupasjonsns første dager ble således innledet et intimt samarbeide med tyskerne.

Lojaliteten gikk så langt at general Tittel skrev et rosende brev til ordføreren, hvor det bl.a. sto: «Som kommandør for de tyske tropper i Bergen vil jeg gjerne uttrykke min takk for Deres lojale opptreden og *stadige* samarbeide». (vår uth.)

Som en følge av det rosende brev fra generalen skrev ordføreren en lojalitetserklæring til vernemakten, hvor det het at han utelukkende ville samarbeide med de tyske vernemaktsmyndigheter under utøvelsen av sine funksjoner med opprettholdelsen av sivilbefolkningens handel, samferdsel og sikkerhet.

Og ordfører Stensaker praktiserte virkelig sin samarbeidsvilje. Allerede den 11. april 1940 ble det arrangert *felles* gravferd for de tyske og norske soldater som falt i trefningene ved Bergen. Fra tysk side deltok viseadmiral von *Schrader*, generalkonsul von *Kuchler* og general *Tittel*, og fra norsk side møtte fylkesmann *Lindebrække*, finansrådmann *Einar Olsen*, oberst *WILLOCH*, m. fl. Det var biskop *Fleischer* som talte, og unisont ble sunget «Von guten Kameraden».

Høytideligheten skjedde mens kamphandlinger fortsatt pågikk i Bergensdistriktene.

Vi har uthevet navnet på en av nordmennene i gravfølget: Oberst Willoch. Nå vet vi at han var blant de høyere offiserer som ga ordre til at byens luftvern-batterier skulle tie den 9. april 1940. Han er omtalt i Rapport fra den militære undersøkelses-kommisjon av 1946. En rapport som på grunn av sitt innhold ikke måtte offentliggjøres.

Om ordren og de som var ansvarlig for den skrev undersøkelses-kommisjonen: «De er meget å dadle».

Tilbake til ordføreren i Bergen. Han satt i sitt hverv til 28. mars 1942, og gikk her aktivt inn for sin oppgave som omfattet både gjesteroller under innvielser av brakkeleirer og tysk/norske festligheter på Grand.

Han ble ikke dømt som «landssviker» etter okkupasjonen. Tvert om fikk han hvervet som ordfører igjen i 1945.

Da han gikk av beklaget nominasjonskomitéen det i følgen-de ord: «Han har vært et samlingens merke i denne by i de vanskelige år av dens historie.»

INO

Institutt for norsk okkupasjonshistorie

Boks 924 - Sentrum,
Oslo 1
Kontortid:
Mandag kl. 1000—1400
Tirsdag kl. 1000—1400
Onsdag kl. 1800—2100
Kontor:
Enerhaugsplassen 4,
Oslo 6
Tlf.: (02) 19 06 71

Unnskyld!

Til vår avis kommer det inn et betydelig antall brev, og vi var inntil i fjor høst stolte av at vi stort sett greide å besvare dem alle sammen. Den siste tiden har det dessverre vært anderledes. Vi har vært svært plaget av sykdom blant våre medarbeidere, og vi har måttet konsentrere oss om å få avisen ut. Derfor

har alt for mange brev blitt liggende ubesvarte. Dette ber vi om unnskyldning for, og håper at man har forståelse for grunnen.

Vi er ennå ikke igjennom denne sykdomsperioden, og dessverre kan det fortsatt noen tid bli slik at vi vil ha vanskeligheter med å svare på alle brev.

MASSEHYSTERIETS RESULTATER

I desembernummeret av «Samfunnsliv» skriver redaktør Anders Ryste:

Justisminister under rettsopp-gjøret hr. O. C. Gundersen har uttalt seg. Angrepene på Rettsopp-gjøret i Thorkild Hansens bok Proessen mot Hamsun er de gamle kjente. Det gjelder

hvorvidt Norge var i krig etter nedleggelsen av våpnene i nord. Det står om hvorvidt regjeringen i London var lovlig. Det står om lovers tilbakevirkende kraft. Alle disse innvendingene var oppe i Høgsterett og ble avvist. Men er det helt utenkelig at også Høgsteretts representanter den gang også til en viss grad lot seg be-

herske av massehysteriet? Ihvertfall er det helt åpenbart i dag at med menn som professor Scheie, dr. Scharffenberg, major Lange-land, major Sagen, forfatteren Martha Steinsvik, sokneprest Ljostveit og stortingsrepresen-tant Moseid bestemmende i Høgsterett, så hadde vi fått et ganske annet rettsoppgjør.

Mener O. C. Gundersen at disse nevnte menn og kvinner ikke var kvalifiserte til å uttale seg?

Professor Scheie sa: Rettsopp-gjøret var den største rettsløshet i Norgeshistorien hittil. Sterke ord fra en meget fremskutt jurist. Men for prestisjens skyld gikk det altså ikke an å ta hensyn.

FOLK^{og}LAND

All post bes adressert til:
Postboks 7157 - Homansbyen,
Oslo 3.

Kontoradresse: Enerhaugsplassen 4, Oslo 6. Tlf. (02) 19 06 71. Kontortid: Mandag kl. 10—14 og Tirsdag kl. 10—14 og onsdag kl. 18—21. Redaktøren treffes bare etter forutgående avtale.

Abonnementspriser: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. I nøytralt omslag: Tillegg kr. 5,— pr. halvår. Utenfor Skandinavia: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Bruk postgirokonto 5 16 45 04
Løssalg kr. 3,—

Annonsepris:
Kr. 0.70 pr. spaltemm. + MVA

Viking Boktrykkeri, Oslo